

Отже, виходячи з вище викладеного, можна зробити висновок про нагальну потребу налагодження паритетного діалогу держави та благодійних організацій різного спрямування; формування і впровадження нових принципів державного управління з урахуванням інтересів та потенціалу благодійних організацій для здійснення правового регулювання їх діяльності.

Вирішення питання ефективних взаємовідносин держави та благодійних організацій дасть змогу збільшити кількість реалізованих суспільно значимих проектів в Україні, сприятиме створенню її позитивного іміджу.

ВИПУСКНИКИ ТЕХНІКУМУ – УЧАСНИКИ ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ, ГЕРОЇ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

Викл. Радько ТМ., студ. Проценко І., ПТКЖумДУ

Політехнічний технікум Конотопського інституту Сумського державного університету – один із найстаріших навчальних закладів України. Оскільки його історія нерозривно пов'язана з історією нашої держави, то окремим напрямком пошукової роботи став збір інформації про викладачів і випускників технікуму – безпосередніх учасників Великої Вітчизняної війни. Ця доповідь про бойовий шлях двох випускників нашого навчального закладу, імена яких золотими літерами вкарбовані в історію не лише технікуму, а всієї країни.

Воронов Володимир Улянович – командир 665-го Сиваського Червонознаменного ордена Суворова стрілецького полку 216-ої стрілецької дивізії 51-ої армії 4-го Українського фронту, Герой Радянського Союзу, нагороджений орденом Леніна, двома орденами Червоного Прапора, орденами Суворова III ст., Кутузова III ст., Олександра Невського, Червоної Зірки, двома орденами Вітчизняної війни I ст., багатьма медалями.

Народився Володимир Улянович Воронов 11 липня 1914р. у с.Підлипному Конотопського району в родині робітника-ливарика. Закінчивши 8 класів місцевої школи, вступив до школи ФЗУ при КПВРЗ (сучасне ВПУ ім.Панова), потім працював на заводі слюсарем. Одночасно навчався на вечірньому відділенні Конотопського залізничного технікуму, який закінчив у 1935р., отримавши кваліфікацію техника з ремонту та роботи паровозів. Після закінчення технікуму працював майстром складального цеху КПВРЗ, звідки у

1936р. був призваний до лав Червоної Армії. У 1938р. закінчив курси молодших лейтенантів. Був учасником походу Червоної Армії в Західну Україну і Західну Білорусію (1939р.) та боїв проти білофінів на Карельському перешийку. У березні 1940р. повернувся до мирної праці на рідний завод.

З перших днів Великої Вітчизняної війни Володимир Воронов – на фронті, брав участь у боях у районі Новозибкова, в обороні Харкова, у розгромі фашистських загарбників під Ростовом. Воював на Північному Кавказі, визволяв Кубань, Україну, Крим. Він розпочав свій бойовий шлях молодшим лейтенантом, а восени 1943р. здібний командир у званні підполковника вже командував полком.

У ніч проти 3 листопада 1943р. очолюваний підполковником В.І.Вороновим 665-й стрілецький полк успішно форсував Сиваш, стрімким ударом «вибив» гітлерівські війська з Ашкадана, Уржина, Тархана, і кілька місяців міцно утримував плацдарм, відбиваючи постійні контратаки ворога. Весною 1944р., спираючись саме на цей плацдарм, війська 51-ої армії (665-й полк діяв у першому ешелоні дивізії) успішно провели операцію з розгрому противника в Криму і звільнення м.Севастополь.

За мужність і відвагу, виявлені під час форсування Сиваша, за утримання Сиваського плацдарму, за успішні бойові дії полку з визволення Севастополя підполковник В.У. Воронов Указом Президії Верховної Ради СРСР від 24 березня 1945р. був удостоєний звання Героя Радянського Союзу. А 665-ому полку 216-ої стрілецької дивізії було присвоєно найменування «Сиваський», на його прапорі з'явився орден Суворова. Полк під командуванням В.У.Воронова брав участь у військових діях під Шауляем, у Східній Пруссії, штурмував Кенігсберг. Полковник Воронов В.У. був учасником історичного Параду Перемоги на Червоній Площі в Москві, урядового прийому в Кремлі на честь Перемоги Радянської Армії у Великій Вітчизняній війні 25 червня 1945р.

Після війни В.У.Воронов продовжує нести службу у Збройних Силах СРСР. У 1946р. закінчив курси «Выстрел» (в Солнечногорську), в 1958р. – Вищі академічні курси при Військовій академії Генштабу. З 1961р. полковник В.У.Воронов у запасі, проживав у м.Химки Московської області, працював провідним інженером Міністерства автомобільного транспорту РРФСР. Помер Воронов В.У. 8 жовтня 1995р., похований на Троєкурівському цвинтарі в Москві. Серед архівних документів музею технікуму зберігається лист (рукопис, датований 1965р.) Воронова до директора технікуму М.П.Срочка, написаний до 75-річного ювілею технікуму.

Балюк Іван Федорович народився 30 квітня 1919р. у м. Кролевець Сумської області у селянській сім'ї. У 1927р. вступив до 1 класу Кролевецької середньої школи №1, у 1934р. закінчив 7 класів. З 1934р. по 1937р. навчався у Конотопському будівельному технікумі. Іван Балюк з дитинства мріяв про небо, у 1937р. його мрія здійснилася: за спеціальним комсомольським призивом він вступив до Харківського авіаційного училища, пізніше, обравши спеціальність льотчика-винищувача, був переведений до Чугуївського авіаційного училища, яке закінчив у 1940р.

Звістка про напад гітлерівської Німеччини на Радянський Союз застала Івана Балюка в Таллінні. Свій бойовий шлях Іван Балюк розпочав на Північно-Західному фронті льотчиком 38-го винищувального авіаполку, літав на біплані І-153. За короткий проміжок часу він здійснив 95 бойових вильотів і знищив 30 автомашин, 15 танків, штаб ворожого піхотного полку, 10 цистерн з паливом, 4 літаки противника на аеродромах. Весною 1942р. Балюк у запеклих боях, захищаючи повітряний простір на підступах до Ленінграду, здобуває свої перші повітряні перемоги. Через деякий час старшого лейтенанта Балюка переводять до 237-го авіаполку, озброєного вже «Яками», досвідченого льотчика-винищувача призначають командиром 1-ої ескадрильї. З серпня 1942р. І.Ф.Балюк бере участь у боях за Сталінград. Саме тут понад 100 разів він піднімав свій «Як» у повітря, вступаючи в бій з переважаючими силами противника. Завдяки винятковій хоробрості, високій льотній майстерності авіатор здобував перемогу над ворогом. За кілька вильотів він збив 9 ворожих літаків, був нагороджений орденом Червоного Прапора і отримав звання капітана. «З Балюком можна вести бій з будь-якою кількістю ворожих літаків», - повторювали льотчики ескадрильї. У небі над Сталінградом Іван Балюк вів бої з ворожими літаками різних типів, у тому числі «Хейнкель – 111» і «новинкою» німецької авіаційної техніки – коректувальник F-189 – «Рамою» (як називали її наші солдати), яка вважалась надто складною мішенню (бували випадки, коли «Рама» поверталась на базу після тарану). Але не дивлячись на «живучість» цих двофюзеляжних машин, наші льотчики навчилися перехоплювати їх і збивати. До червня 1943р. гвардії капітан Іван Балюк здійснив 300 бойових вильотів,

провів 135 повітряних боїв, в яких знищив 14 фашистських літаків (особисто) і 3 у складі групи. Успішно діяла і керована ним ескадрилья: лише за період із серпня 1942р. по травень 1943р. льотчики збили 32 ворожих літаки. За особливі мужність і героїзм льотчиків у Сталінградському небі авіаполку було присвоєно звання «Гвардійський».

За зразкове виконання завдань командування, за мужність і відвагу, виявлені в боях з німецько-фашистськими загарбниками Указом Президії Верховної Ради СРСР 24 серпня 1943р. командир ескадрильї 54-го Гвардійського винищувального авіаполку першої Гвардійської винищувальної авіаційної дивізії гвардії капітану Івану Федоровичу Балюку присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Після виснажливих й запеклих боїв на Орловсько-Курській дузі авіаполк у серпні 1943р. був виведений в тил на переформування, а в січні 1944р., після переозброєння на американські літаки Р-39 «Аерокобра», льотчики 54-го Гвардійського винищувального полку знову повернулись на фронт. У складі Центрального і 1-го Білоруського фронтів, вони беруть участь у звільненні Білорусії й Польщі, ведуть бої в небі Німеччини. На «Аерокобрі» Балюк одержав ще 8 особистих перемог.

Війну гвардії майор Іван Балюк закінчив у Берліні. Всього провів більш ніж 500 вдалих бойових вильотів, у повітряних боях збив особисто 25 ворожих літаки і 5 – у складі групи. За бойові заслуги Балюк І.Ф. нагороджений орденами: Леніна, Червоного Прапора (двічі), Олександра Невського, Вітчизняної війни I ступеня (двічі), Червоної Зірки та багатьма медалями, був двічі поранений у боях.

Після війни відважний льотчик-винищувач продовжив службу у ВПС СРСР. У 1951р. І.Ф. Балюк закінчив Військово-Повітряну академію, літав до 1973р., оволодів багатьма типами реактивних винищувачів. З 1973р. полковник І.Ф.Балюк – у запасі.

Останні роки життя провів у м. Ростові на Дону, помер 13 січня 2003р (більшість джерел вказують дату смерті 13.01.1993р., але в доповненнях та виправленнях до книги «Аси Великої Вітчизняної» говориться, що в 2007р. отримані уточнення стосовно дати смерті Балюка І.Ф. – 13 січня 2003р.)

Це лише два прізвища наших видатних випускників – дві людські долі, сповнені подій й випробувань, дві людські долі, обпалені Великою Вітчизняною війною...

ДО ДЕЯКИХ ПОДРОБИЦЬ ВИЗВОЛЕННЯ СТОЛИЦЬ УКРАЇНИ В 1943 РОКУ

Краєзнавець Мороз Л. П., лікар Конотопської ЦРЛ

Присвячую світлій пам'яті мого батька, Мороза Павла Пилиповича, та всіх інших бійців, які визволяли Україну та нашу столицю Київ

У листопаді 1943 р. німці несподівано нанесли контрудар по нашим військам, які продовжували наступати вже після визволення Житомира. Німецьке командування ставило собі за мету повернути Київ та ліквідувати плацдарм наших військ на правому березі Дніпра.

Мій батько був безпосереднім учасником тих подій. Позаду було визволення Чорнобиля, Малина та кількох сіл, назви яких батько пригадував і через десятки років. Пригадував і річку Тетерів, на берегах якої вбив у бою свого першого німецького солдата-автоматника. Добре пам'ятав і початок німецького контрудару, коли на дорогу вискочило кілька танків та вантажівок із солдатами. Німці відкрили вогонь, наші стріляли у відповідь, але танки та машини, не зупиняючись, стрімко продовжили свій рух на північ. Тільки коли хтось із наших бійців із лісосмуги почав стріляти з ПТР, німці зупинилися й відповіли з усіх видів зброї, яка тільки в них була. Наші піхотинці знайшли захист у великому густому лісі, до якого приходили й приходили все нові групи наших бійців, були й кавалеристи, деякі вели своїх коней. Уже ввечері прибула ще група піхотинців у супроводі двох танків Т-34. На ранок вирішили пробиватися на схід, де в одному великому селі було багато наших військ, а особливо артилерії. За картою це, здавалося, недалеко. Полягали спати на соснове гілля. Майже без перерви було чути рев моторів німецької бронетехніки...

Тільки почало сіріти, як бійці заворушилися й почали готуватися до виступу. Тоді швидко й з'ясувалося, що всі наші танкісти були вбиті ножами. Знайшли і німецький ніж, а на свіжому снігу побачили й ворожі сліди. Схоже було на те, що німці йшли слідом за танками, а потім, дждавшись для себе зручного моменту,